

paa at udtale mig, om nærværende Lovudkast fortjener Roes eller ikke. Mig synes, at med de Forandringer, som ere foreslaaede af Udvalget, er det ret godt, og jeg har ikke hørt fremsætte noget Forslag til en bedre Lov, det skulde da være det Forslag undtagen, at man skulde ingen Lov skulde have, men det troer jeg dog ikke vilde være hensigtsmæssigt. Det er nærmest med Hensyn til § 6, at jeg skal tillade mig et Par Ytringer. Det er med Hensyn til, at der er formeent, at den Passus: „Justitsministeriet bestemmer, om et Skrift formedelst dets strafværdige Indhold skal paatales af det Offentlige“, burde falde bort, og at det skulde være Overøvrigheden, der havde at beordre Action anlagt. Jeg troer ikke, at det vilde være rigtigt. Det er allerede blevet bemærket, at paa denne Maade vilde man faae mange forskellige Fremgangsmaader, istedetfor at man, naar denne Anklagemyndighed var nedlagt i een Mands Hænder, vilde faae en større Uniformitet. Jeg troer, at hvis det Modsatte bliver statueret, vilde det være til Skade for Pressen selv, navnlig for den periodiske. Det er bekendt nok, og jeg kan gjerne sige det, at Overøvrigheden just ikke altid lever i den bedste Forstaaelse med Redacteurerne af Bladene der paa Stedet. (Munterhed). Naar man nu vilde overlade til ham Anklagemagten i denne Henseende, kunde det dog vel hænde sig, at det undertiden

kunde være, at en Redacteur blev sat under Anklage for Artikler, der forresten i og for sig ikke vare synderlig strafværdige. Jeg for min Part veed nu meget vel, hvad jeg vilde gjøre, hvis jeg var en Uven af Redacturen. Jeg vilde være tilbøielig til at lade Alting passere; men jeg troer ogsaa, at dette paa Grund af den menneskelige Natur ikke er at vente, og naar man spurgte Redacteurerne, vilde man vist faae det Svar, at de hellere vilde have, at denne Anklagemyndighed var hos Justitsministeriet end hos Overøvrigheden. Jeg skulde derfor i denne Henseende formene, at det maa have sit Forblivende ved Udkastet. Hvad Spørgsmaalet om Beslaglæggelse angaaer, vil jeg ikke nægte, at dette i Almindelighed vistnok burde ske efter en Retskjendelse; men paa den anden Side synes det mig dog, at under saadanne Tilfælde, som af den ærede 4de Landstingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg) er omtalt, kunde der vel være Noget, som talte for, at det forblev ved Udkastet. Jeg erkjender imidlertid, at det maaskee ikke er ganske tilstrækkeligt, som det staaer, naar det finder det fornødent, thi det kunde da ofte være Tilfaldet, at Justitsministeren ansaae det nødvendigt; naar der derfor kunde fremsættes Forslag til, at det blot skulde finde Sted under særdeles farlige Omstændigheder, skulde jeg være tilbøielig til at gaae ind derpaa.